

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.31/2023/16.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2023. július 12. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. december 6. napján meghozott 11.B.200/2021/51-I. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt1 vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 3-3 (három-három) évre enyhíti.

Terhelt1 vádlott őrizetének kezdő időpontját 2020. október 17. napjára, a beszámításra vonatkozó rendelkezést pedig akként helyesbíti, hogy a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt rendeli beszámítani a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A bűnjelekre vonatkozó rendelkezést akként helyesbíti, hogy azokat a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatala BJ.3400-I/484/2021. számon tartja nyilván, továbbá a lefoglalás megszüntetése mellett sértett1 sértettnek az 1-3. tételszám alatti tárgyakat rendeli kiadni, míg a lefoglalás megszüntetése mellett a 4-9. tételszám, illetve a 11-17. tételszám alatti bűnjelek megsemmisítését rendeli el.

Az elsőfokú ítélet bevezető részéből mellőzi a 2021. október 12-i tárgyalási nap feltüntetését.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig ingatlan engedély nélküli elhagyását tiltó bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítani rendeli oly módon, hogy egynapi szabadságvesztésnek négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

A másodfokú eljárásban összesen 12.792 (tizenkettőezer-hétszázkilencvenkettő) forint bűnügyi költség merült fel, melyet az állam visel.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. december 6. napján kihirdetett 11.B.200/2021/51-I. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1), (8) bekezdés I. fordulat], és ezért 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által letartóztatásban töltött időnek a szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, továbbá döntött a lefoglalt bűnjelekről és az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

[2] Az ítélettel szemben a vádlott és védője jelentett be fellebbezést a büntetés enyhítése érdekében, míg az ügyész tudomásul vette azt.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.915/2021/20. számú átiratában rögzítette, hogy a vádlott és védője fellebbezésére figyelemmel a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott. Az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, a védelmi fellebbezésekre tekintettel a másodfokú bíróság nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapozza. Az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás alapján a bíróság helyesen következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára és bűnösségére, és a vádlott cselekményét törvényesen minősítette a váddal megegyezően életveszélyt okozó testi sértés büntetetének. Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket feltárta, az enyhítő és a súlyosító körülményeket értékelve helytállóan következtetett arra, hogy a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést kell kiszabni. A szabadságvesztés büntetés tartamát méltányosan, de a Btk. 80. §-ában írt büntetéskiszabási elvekkel összhangban állapította meg, illetve a szabadságvesztés büntetés mértékével összhangban állapította meg a közügyektől eltiltás tartamát is. Az elsőfokú bíróság ítéletében meghatározott büntetés enyhítése már nem lenne alkalmas a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez, nem szolgálná sem a generális, sem a speciális prevenció érvényesülését, ezért a vádlotti és védői enyhítésre irányuló fellebbezés a másodfokú eljárásban nem foghat helyt. Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, erre figyelemmel az ítélet helybenhagyását indítványozta.

[4] Terhelt1 vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy a vádlott az eljárás során ténybeli beismerő vallomást is tett, utalt továbbá a sértetti közrehatásra, az időmúlásra és arra, hogy védence az eljárás alatt mindvégig kényszerintézkedés hatálya alatt állt. Mindezekre figyelemmel lehetőséget látott a kiszabott büntetés legalább olyan mértékű enyhítésére, hogy a vádlott által fogvatartásban töltött idővel a kiszabott büntetés kitöltöttnek minősüljön. Hangsúlyozta, hogy a vádlott terhére más cselekmény nem írható, mint ezen párkapcsolat alapján a felek között kialakult és elmérgesedett viszonyból eredő bántalmazó magatartás. A vádlott azonban az eltelt időben érzelmileg eltávolodott a sértettől, vele semmilyen kapcsolatot nem kíván feleleveníteni, a családjával él, édesapját segíti, igyekszik minél többet dolgozni, vissza kíván térni a munkás életéhez, melynek semmi köze a bűnözői élmódhoz. Mindezekre figyelemmel a büntetés enyhítését kérte.

[5] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Be. 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen az ügyész bejelentésének megfelelően nem vett részt. A védő perbeszédében az írásban benyújtott fellebbezés-indokolást fenntartva a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését, rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását kérte. A vádlott a nyilvános ülésen szabályszerű értesítés ellenére nem jelent meg, távolmaradása a Be. 599. § (4) bekezdésében foglaltak szerint a nyilvános ülés megtartásának nem képezte akadályát.

[6] A bejelentett védelmi fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

[7] A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

[8] A vádlott és védője a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjában meghatározottak alapján kizárólag a kiszabott büntetés mértéke miatt jelentett be fellebbezést, ezért a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül. A Be. 590.§ (5) bekezdés rendelkezése folytán a korlátozott felülbírálat ezen túlmenően kiterjedt az elsőfokú bírósági eljárásra és ennek során vizsgálta azon eljárási szabályok megtartását, amelyek megsértése esetén a Be. 607. § (1) bekezdése, a Be. 608. § (1) bekezdése, vagy a Be. 609. § (1) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül kell helyezni. Az eljárási szabályok megtartásán túl a másodfokú bíróság vizsgálta a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, és ennek keretében azt, hogy a terheltet fel kell-e menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell-e szüntetni, továbbá a bűncselekmény minősítésére, illetve a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó döntést.

Ezen kívül a Be 590. § (7) bekezdése alapján a másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket is.

[9] Az eljárási szabályok vizsgálata során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta, a Be. 607. § (1) és 608. § (1) bekezdésében meghatározott, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező,

illetve a Be. 609.§ (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabálysértést nem valósított meg.

[10] A korlátozott felülbírálat keretében a másodfokú bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálhatta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, ugyanakkor – figyelemmel arra, hogy a Be. 561. § (3) bekezdésének b) és c) pontja külön nevesíti a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket és a bíróság által megállapított tényállást – a személyi rész nem a tényállás része, nem volt tehát akadálya a másodfokú eljárásban a személyi részben foglalt megállapítások pontosításának, kiegészítésének. Erre tekintettel az ítéltábla a vádlott személyi körülményei közé tartozó, a korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat pontosította a másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítvány alapján a következők szerint:

[11] – A vádlottnak az elsőfokú ítéletben feltüntetett büntetéseire – így a Pesti Központi Kerületi Bíróság 15.Bk.43997/2012/2. számú határozatával, valamint a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 5.B.564/2015/11. számú ítéletével kiszabott büntetésekre – vonatkozó adatokat az ítéltábla mellőzi. A mellőzést a Btk. 97. § (2) bekezdés 1. mondata tette szükségessé, amely akként rendelkezik, hogy a büntetőjogi felelősség megállapítására, a kiszabott büntetésre és az alkalmazott intézkedésre vonatkozó adatokat a közhiteles hatósági nyilvántartás tartalmazza a törvényben meghatározott időpontig. A nyilvántartási időt követően hátrányos jogkövetkezmény már nem állapítható meg az elítélttel szemben – e szabály alól kivételt csak a visszaesés és az ahhoz fűződő, a büntető törvényben meghatározott hátrányos jogkövetkezmények tekintetében tett a törvény. A másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítvány a fenti büntetéseket már nem tartalmazza, amely adatot pedig a bűnügyi nyilvántartás már nem tartalmaz, azt nem létező adatnak tekintendő (BH2019. 154. határozat), ezért volt szükséges ezen adatok mellőzése.

[12] – A vádlottra vonatkozó a másodfokú eljárásban beszerzett bűnügyi nyilvántartási adatok alapján megállapítható azonban, hogy vele szemben a Budapesti XIII. Kerületi Rendőrkapitányságon 544/2020. bü. számon van eljárás folyamatban könnyű testi sértéssel elkövetett kapcsolati erőszak [Btk. 2012/A § (2) bekezdés a) pont 1. fordulata, (2) bekezdés a) pont 1. fordulata] – elkövetési idő: 2020. február 19. napja, valamint szexuális erőszak büntette miatt [Btk. 197. § (1) bekezdés a) pont] – elkövetési idő: 2020. május 20. A két bűncselekmény miatti eljárást 2020. július 7. napján egyesítették az 1479/2020. bü. számú határozattal, a gyanúsítás 2020. február 20. és 2020. május 22. napján történt meg. Ezen felül ugyancsak folyik büntetőeljárás a Budapesti XII. Kerületi Rendőrkapitányságon 167/2018. bü. számon lopás büntette miatt, melyben a gyanúsítás időpontja 2020. április 29. napja.

[13] A korlátozott felülbírálat esetén a már kifejtettek szerint a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára tekintettel a tényállás megalapozottságát a másodfokú bíróság nem vizsgálta, határozatát az elsőfokú bíróság tényállására alapította.

[14] Az elsőfokú bíróság az általa megállapított és a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, továbbá a bűncselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak, az elsőfokú bíróság a bírói gyakorlatot tükröző, az élet, testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető Jogegységi határozatban rögzített iránymutatást is megfelelően alkalmazta.

[15] A Btk. 80. § (1) bekezdése értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

[16] A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt hiánytalanul feltárta, súlyuknak megfelelően értékelte, ezek értékelésről részletesen számot adott. Miután a másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítvány a vádlott korábbi büntetéseit már nem tartalmazza, a másodfokú bíróság mellőzte a súlyosító körülmények közül a vádlott többszörösen büntetett előéletére való utalást. Súlyosító körülményként értékelte azonban azt, hogy közeli hozzátartozója sérelmére követte el a bűncselekményt (56/2007. BK vélemény III/4. pontja). További enyhítő körülményként értékelte az ítéltábla az elsőfokú határozat kihirdetése óta eltelt mintegy 7 hónapi időmúlást.

[17] Mint ahogyan a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény is rögzíti, a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő – összefoglalóan a büntetést befolyásoló – körülmények a büntetést alakíthatják. A büntetést befolyásoló körülményeket tehát nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[18] A feltárt büntetéskiszabási körülmények alapján az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazott a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetést, és a Btk. 61. § - 62. §-a alapján törvényes a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása is.

[19] Az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta annak is, hogy a szabadságvesztés büntetés tartamának meghatározásakor a Btk. 80. § (2) bekezdésében írt középérték szerinti büntetésből kiindulva miért az attól enyhébb tartamú büntetés kiszabását tartotta indokoltnak. A másodfokú eljárásban értékelhető további enyhítő körülményekre és a törvényszék által nyomatékos súlyosító körülményként értékelt súlyos testi sértés büntette miatti előzményi elítélés nyilvántartásból való törlésére figyelemmel az ítéltábla a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának enyhítését tartotta indokoltnak, különös tekintettel arra is, a rendelkezésre álló nem cáfolható adatok szerint a terhelt életvitele kedvező irányba változott. Mindezek alapján a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltása tartamát a rendelkező részben foglaltak szerint enyhítette.

[20] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, illetve a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját törvényesen határozta meg az elsőfokú bíróság.

[21] Az előzetes fogvatartás szabadságvesztés büntetésbe történő beszámítására vonatkozó rendelkezést azonban – az őrizet kezdő időpontjának javítása mellett – helyesbíteni kellett, tekintettel arra, hogy a Btk. 92. § (1) bekezdése értelmében a kiszabott szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartás – azaz az őrizetben és a letartóztatásban töltött – teljes idejét be kell számítani, ezzel szemben az elsőfokú bíróság csak a vádlott által letartóztatásban töltött idő beszámításáról rendelkezett.

[22] Az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezések közül a bűnjelekre vonatkozókat kellett a másodfokú eljárásban pontosítani, miután az elsőfokú bíróság nem tüntette fel a helyes nyilvántartási számot, másrészt pontatlanul rendelkezett a lefoglalás megszüntetése mellett a sértett számára kiadandó, illetve megsemmisítendő bűnjelekről, így azt módosította az ítéltábla. A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés törvényes.

[23] A vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú határozat meghozataláig meghatározott lakás engedély nélküli elhagyását tiltó bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt, így a Btk. 92. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pontjának második fordulatában foglalt rendelkezésnek megfelelően rendelkezett a bűnügyi felügyelet szabadságvesztésbe történő beszámításáról is.

[24] A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről az ítéltábla a vádlott és a védő fellebbezésének eredményességére figyelemmel a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett akként, hogy azt az állam viseli.

[25] Az ítéltábla a fenti indokokra figyelemmel – a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva – a Be. 606. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező rész szerint megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

[26] A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2023. július 12.

dr. Szalai Géza s.k.
s.k.

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.

dr. Sárecz Szabina Martina

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2022. december 6. napján kelt 11.B.200/2021/51-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.31/2023/16. számú ítéletével 2023. július 12. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. július 12.

dr. Szalai Géza s.k.

a tanács elnöke